

บทกวี

เรื่อง

ปนละว่นปนละเก

(ประเสริฐชูอักษร รจนา)

...

โรงพิมพ์บำรุงนุกตกิจ

๕๒
ร.ศ. ๑๒๘

เจ้าฟ้าประทีปวิหิต มหามงกุฎ
มหาดวง

เรื่อง

ปลดว่านปลดเก

(ประเพณีการปลดว่านปลดเก)

๒๐ พ.ย. ๒๕๒๑

โรงพิมพ์บำรุงนุกถกิจ

๕๒
ว.ศ. ๑๒๘

លេខ:

៩១៥.១១២

លេខ: ២៦៣៤៧៧

លេខ: ១១៣៨០៣

៤.៦៦

บทกวี
เรื่อง
ปนละวันปนละเก
(ประเสริฐอักษร รจนา)

ชุดที่ ๑ (เกิด ความ) ฉาก ใน ตึก ชุน กำแหง
บ้าน ชมน ตัว ดกร มีแม่หนู หวน นัง เก้า อ
มือ ถือ รูป

สร้อย ดน ตัด ๑ (หวน) ไ้อรัก รัก ฟัง รุจัก
และ รัก เขย กระไร เคย ไซ้ ใจ เหมือน ใคร ดัก
พิศ ไซ้ พิศ แพ้ ฤทธิ พิศ ไซ้ วิก อยาก แต่ จัก เห็น หน้า

ไม่ซาเลย ไม่เห็นตัว ก็ขอ มัวเซยชมรูป คุ
 ยิงดูบเส้นหัจจุช้เคย ไม่ยิ้มหัวเหมือนเช่นตัว
 คุณพี่เคย ไม่รู้เอ๋ยเอาแต่ยิ้มกร้มกริมแก ๓
 ๔ คำ

(พรรณาดึงชู้รัก นางจืดบัวแอบมองเห็น
 ตลอค หัวเราะ กักตรงเข้ามา)

ทางเหลือง ๑ (จืด) ออยังงี มีหน้าคุณ นายบวณ
 ชอบตง ล้วนทุกเวตามีหน้า ละแหม นึกคอกไม้
 อไร หนอจะ คอแย ด่วนบาน แต่ตัวนี้ บ่ายให้
 นายชม คอกถ่าย หยุต พุดตาต ก็บานเข้า มติเต่า
 บานเย็น ไม่เห็น ส้ม คุณ นาย ออกเก็บคอก อไร
 คม อ้อ ล้อน กดิน บาน คมม บ่ม ไร่ มี ฉะ ๆ
 ฉามิน่า ละดับสน พอดับคน ละ เบ็น ถึงเทียวนี้

ถึง วาด รูป รูป ดือน กดิน ก็ ดิน ดี ขึ้น บิด อัจฉิ เกิด
เป็น เกิด ความ ข ๖ คำ เจรจา (ถากถาง)

ตะดุ่ม โป่ง ๑ พุด ตะเหยียบเสี้ย เกิด จัด ไม่ บิด
แก ตุ เกิด แม่ เอา ดี ญา อื้อ น้า ขาม (จิต) พบ
กัน ปลาย ส่วน ดิน ฟ้า พยายาม (หวน) ฉนั้น อาราม
รัก ดอกไม้ ลง ไป เติง พอ แว่ว เสียง เพียง จะ โผน
โยน ตุ ไม้ เข้า มา ให้ รุ ชัด ไม่ ชัด เชน ถ้า คุณ ลง
อยู่ นั้น ฉนั้น ทำ เมิน ยัง ไร พเิน ไม่ อยู่ ตุ เหมือน นัต
ฉนั้น ก็ ปาด ดอก ไม้ ให้ เอร รุ (จิต) พิถัก ตุ นาย
กะ บ่าว เหมือน เขา จัด เทียม คู่ กัน ค่อม ฉนั้น ก็ ดิน ทัด
ฉนั้น ชัด ไม้ ตก เขา ออก ปา (หวน) ไหน ๆ
พี่ จัด รัด รุ ได้ อย่า ปาก ตุ พุด ไป กะ ไคร หนา คุณ
ลง รุ ตะ เบน อยู่ ชู อาญา (จิต) บ่าว พุด ไป ได้ หน้า

ก็กระมัง เห็นเบือเข้าแจะ ๆ แหะ ๆ เคี้ยว บ่าว
 รั้วเทียว ใช้รักดำดักยุง บ่าว รุ่ง ๆ รุ่งผู้ชาย
 ท้อง คต้ายยุง กินไม่ได้ ได้ พุงมัน คืบคั้น ชอบ
 ฟุ้ง ตายขึ้นควาย ไป ปตายนา นวย ได้ผ้า คต้อง คอ
 ปรีอชยัน พ่อ โปตัง แก่งม่ง่าม ตาม ไปทัน จึง
 เด็กกัน เขา มา ชาย คุณ นาย ไว้ ฯ ๑๒ คำ เจริจา

๑ (ทวน) เมื่อคุณตุง ท่าน รั้วจะกริ้ว (จืด)
 คง ออกจืด ตุง แซ่แซ่เอาใหญ่ เหมือน โยน เบตว
 หมู เข้า โน เคา ไฟ ท่าน ตั้ง ใจ เก็บ คุณ นาย คต้าย
 ตุกกะตา อี ยาย นาค อยาก ได้ หน้า ถ่า บอก ท่าน
 ว่า หลวง อะไร รัก หदान ท่าน ยัง ต่า พิษาฏ โทษ
 โกรธ หนัก อ่าง หลักคา ไม่ เชี่ยน ขาคักหลัง คตัง
 เป็น นาน ฯ ๑๖ คำ เจริจา

อมตัก ๑ (หวน) เกิดมาเป็นสัตว์นี้ยากนัก
 คุณสูง รัก กัก ขัง เหมือน ชัง หลาน ท่าน ไม่รู้จัก
 รักงม ตัก ดาน เอาใจท่าน เป็น ประมาณ มาเป็น
 เรา เธอช่าง ประจบ หน้า คบ สุกใจ แล้ว เปรียบ
 เหมือน แก้ว เกิด อยู่ใน ภูเขา ใคร ได้ ไข่มุก
 บุญไม่เบา ฉลาด เจ้าปัญญา วิชาติ ช่างพูดจา
 สาระพรรณน ชัน รูป โฉม ก็ น่า โศมนัส ชม สัมราศรี
 ไม่เชื่อ ถ้อยคูน้อย เกิดรูปนี้ เธอ ไม่ช่วย จริงๆ—
 พี่จืดยังใจ (จืดรับรูป) พ่อคุณ ะ บุญแท้ ะ
 เห็นแต่รูป ก็ น่า จูบ น่า กอด ให้ ฟัด ใหญ่ หัว
 ผม เบ๊ เก๊ ทำ หนด ว่าไร บ่าว ทาย ได้ เป็น ทหาร
 ชาญ ณรงค์ ๖ ๘ คำ เจรจา (ขุนกำแหง
 ส่ง เสียง แหว)

ประเทศ ๑ (ขุน) เขื่อนั้น ใครทำไมกัน ใน
 นั้นเห (ดอง นาง สดุ้ง โหยง ทั้ง กำตั้ง ส่นุก ส่นาน
 คดี ศดาน ถอย นั้ง หน้า ม้อย) อไร กัน เฮ อไร กัน
 (ตูกู่) คยนี้ สั่ง โผด่ เข้า มา ตา โผตง โย่ง ๆ
 ทรง (ขุน) รูปใคร หาอย่า ทง จง บอกกัน
 นี้ หคัน ฎามัน อยาก เย็บ ปาก หวะ (จิต) โปรด
 เกิด เจ้า กะ หนุ่ม คนอง ของ อีฉิน (ขุน) คน ภาค
 ภูมิ ใคร เขา จัก มา รัก มัน (จิต) ทำ ใจ ได้ นาย
 คน นั้น เซอ ปราณี้ (ขุน) รัก อีเปรด อ้าย เส็ดต
 อไร มิรู้ ตุ เกิด หรูก ออก โกรธ อ้าย โฉด นี้ (หวน)
 โยัย คุณดุง อย่า เพ้อ ยุง ไป นกชี้ หหลาน เชื้อ หน่ายคนนี้
 (ขุน) ฉี่ สอดนำ แม่ หนู นี้ อด ตี กว่า ดุง ฎา
 ลุง วิด้อ ถ้าง ทเด็น ไม่ เป็น ส่า อ้าย หน้า โกง มโรง

มั่งงัก รย่ำ (หวน) เขย่ดักคำชู้ตวาด
 กล้วยกราดขี้ คนตี ๆ หนีหาว่าขี้ดัก
 (ลูกคู่) ต้อน อัก คดอ หน้าตา หน้าบุดขี้ กระทบ
 ถอยน้อยใจ ไหวรำพึง เห็นจืดขมึง ตาขยับ
 จับประตู ๆ ๑๖ คำ เจรจา (หวนเข้าโรง)

ฝรั่งควงคัต ๑ (ขุน) มันเหลือคิดผิดไม่
 เหมือนคนเตือนใจ เคยเห็น ๆ ที่ไหนที่ไหน
 ยังไงอยู่ มันชื่อเรียงเสียงไหวก็ไม่รู้ ข้าย
 เจ้าชู้ผู้หนีขี้ปรีะ (จืด) ค่อมหน้าทิวพระวาริ
 นิดนัสนัน หิริญ พรพรรณจันทนารัตน์เจ้าคะ (ขุน)
 ผุยแต่เกิดมาเป็นตัว หัวหงอกละ ชื่อใครจะยาว
 เกือบว้าไม่เคย แต่ยังมีหน้ามัน ส่วย ทายาท
 (จืด) สำหรับชาตินี้เจ้าคำนิจจาเขย (ขุน)

มิ่ง อย่าเห็น คั่น รัก ไปนักเลย ชื่น มาเอ๋ย เรื่อง
 ผู้ชาย ให้นาย พัง ด่าดะวอน บ่อน แม่ หวน ชวน มีผัว
 เป็น ได้หัว จาก นี้ เจียว อั้ง (จิต) โช้ ใด ทำ
 เกตียต ผู้หญิง ตัง ชิง ชัง ไม่เคย มั่ง ฤยง ใจ กะไร
 เลย (ชุน) ด่าว ๆ แสร้ ๆ ฤแม่ ประแหรด
 อย่าแจ็ด ๆ อี้ ทิน นึก มา ผักเอ๋ย ด่าว แสร้ แม่
 หม้าย กู ไม่เคย ชื่น รัก ๆ อิก ละเอียด เป็น รับมือ ฯ
 (จิต กัด คุดาน หนี ไป) ๑๐ คำ เจรจา

จัน ชวัญอ่อน ๑ (ชุน) มัน อย่าง ไร ก็น หนอ
 ช้าย ช้อ นี้ ชื่น ถึง ที่ เหลือ จะ ใ้ ทำ ไซ้อ บ่าว
 มัน รัก ก็น ทาง หนึ่ง จะ ถึง ติอ พิถัก หือ กัดบ คตบ
 กะทบ กะเทือน ถึง แม่ หวน ถ้า ไม่ ค่อน ปราบ อี้จิต
 มัน คง วิต หน้า ดาย กะสิอ ชัก ติอ เบือน ฤย่า ไป

แค่ไหนซักให้เพื่อน (ลูกคู่) บ่น ตบตีกับ ถอบ
 เรือน เพื่อน เคียงคู่ ๗ ๔ คำ เสร็จ (แม่ หวน
 แต่งตัวไปไหนมาไหน ออก ก็อกระเบ้าหมา
 ของหนังสือ เรียก อัจฉิต มา)

ตกปลา ๑ (หวน) อยู่ไหน อยู่ไหน (จืด)
 นาย ร้อย นั้น ฤาเธอ บ่าวยัด เธอ ได้หมอน นอน อุค
 กับ พี่ต่อม ของ บ่าว เข่ากะชู่ (หวน) จืด ๆ ๆ
 เร็วไปเอาของ เขา มา ฉัน จะ ต้อง บอก คุณ ดุจ ยุง ก็
 ชิ่ง บ่อย การ คิด บิด บัง ตั้ง มุสา (จืด) ตาย
 ดะงั้น ดั้น ถัน ประชัน ตะวา ท่าน คง อาละวาด ใหญ่
 บ่าว ไพร่ อาน (หวน) ฉัน ก็ ทราบ สารภาพ
 เดียว ที่ เกิด แล้ว จะ เบ็ด เช่น ไน้ หนี จาก บ้าน

ดงเบต คิง คิง คิง คิง คิง คิง คิง จะ ชาน มา ใหม่ กตุ้ม
 ใจจน (จืด) ไป ถึง ไหน (หวน) ไม่ กัด
 ถึง ไหน ไช้ เพียง หน้า แกด แค นั้น คั่น ถนน (จืด)
 ล้อ น ใน ยุ่ง ยุ่ง ตาย นาย เต็ม ทน เดียว ตา อ้น นึก
 คโมย จะ โบาย บาน (หวน) ไม่ใช่ เด่น ล้อ น หา
 นิหนา จืด คิด นอก รัต จะ ได้ ย้อน ล้อ น ใน บ้าน
 คิด จะ แอบ ไป หา แม่ อาจารย์ แม่ ครู มยา ท่าน
 คง ปราณี้ รับ ฉัน ไว้ แล้ว จะ ได้ มา ไก่ เกด ย (จืด)
 ครู ตัว เมีย ยัง ใจ หือ เป็น ฤกษ์ แม่ ครู แม่ บาน่า ฝน ชน
 เต็ม ที่ ได้ มย นี้ คัด แค โขด โจทย์ กั้น ไซ้ เดียว ไช้ อ่า
 น้ำ กระจาด ทำ ปาก เขียว เยี่ยม เยี่ยม แก้ม เขียว
 เหมอน เขียว โต ทำ อ่อน คอ ออ เนื่อ เพ้อ แค โข เหมือน
 คัก กะ แทน แอน ไร่ ไป ทำ ไม (หวน) ช่าง ฉัน เกอะ

จิต อย่าละระไว้หนังสือ แล้วช่วยถือไปวางข้าง
 เคียงใหญ่ พอตงเห็น (จิต) จะได้เห็น โกรธ
 เป็นไฟ ชั่วแหว ๆ แปรได้ตะบ่าวยับ ตายชั้จิต
 เหมือนลูกบิดเบา โม่แตก เลี้ยง หวัดแหวกแหก
 ราวักตัวกินดับ (หวน) อย่าเดิน ตกลงกไป
 ญาไม่รับ จิตจะกลับทั้ง หวน ญาจวนแจ (จิต)
 ทั้งใจได้ตายไหนตายด้วยกัน (หวน) ไบนี้มัน
 วาน หน้อยะนายร้อยแน่ อย่าเหลวไหลให้กะมื่อ
 ดือแท้ ๆ ไม่รู้กระแดร์แระไปเกิดเป็นเกิด ความ ฯ
 คำ เจรจา (ด้อย ชุน กำแหง ถาม ถึง แม่ หวน เอตโร
 อยู่ ในโรง แม่ หวน กำชับ นาง จิต แล้ว รับเลี้ยง ไป
 จิตตาม ไปส่ง แล้ว หยิบ รูป ห่อ กระดาษ กับ หนังสือ มา
 ขวัญ ย่อน ๑ (จิต) ไบทั้งไว้ ให้ตาชุน ท่านงุ่น

งาม คงเหงื่อ ฝ้าด้าน หยด สบถ พด่าม อ้า ไม่
 ไต่ ซ้ำ ซ้ำ พยายาม รีบ ไป ตาม นาย ร้อย ก่อน ค่อย
 ย้อนมา ไม่บิต พัดกวัด งวด ดินถิ่น หนี ไม่ทัน
 เป็น จบ ทั้ง คบ ค่ำ คง ช้อย ด้ร้อย ณะ นาย ร้อย เต็ม
 ประดา มั่น ค่อย นำ สุนัข นี๊ด จืด ศุภลักษณะ ๖
 ๔ คำ เจริญ (เลี้ยง ตาขุน เอ็ด มั่น ถ้อย โดด จะเข้า
 โรง)

เปิด ม่าน

ชุด ที่ ๒ (ยาม ชุตะมุน) ฉากรูป รั้ว หลัง บ้าน
 ขุน กำแหง ตัว ฤๅคร มี ตา โถ หุ้ง นิ่ง สำน กะบุง ชัก
 ตะขาน อยู่ นาง จืด ย่อง ออก มา ทำ คัด จริต กี่ ก้าว
 กะแอม ใจ ให้ เลี้ยง มี ผล ไม่ ปร่า ขาม รั้ว เข้าม

บุพัตินชกมว ย ๑ (นายร้อย) นั้น หด่อนๆ จะ
 ยอด อาไถย ชื่นใจ พี่ (จิต) เป็น การละดี...เค่อ ๆ
 เหนอ เก่ง หนัก (นายร้อย โผต มา ศรี หน้า เจื่อน)
 ไม่ เก้อ ดอกเค่อ อย่า เพื่อ ทำ ละต่ำ สดัก คุณ
 ยอดรัก ของ คุณ ญไป ฌิบ ผาก อไร ไร่ ให้
 (นายร้อย) ชอบใจ ถึง ที่ ส่ง มา นี้ ดู ชี้ กระตบ ๆ
 (รับ) ทำ อย่าง ไรวนอ ฉน ใคร พุด กระตบ พี่
 โปรด หยิบ อะไร รอง ย่อง ชน มา ฉน ขอ โทษ ถึง
 จะ โกรธ ไม่ว่า ดอก ส่ง อีก ค่อก ชงก ถึง เหมือน
 หนึ่ง ว่า ขอ ฌบ แก้ม พวง คอบ ชอบ อูรา
 ชอบใจ หนักหนา ให้ ราง วัต ไม่ พรัน ใคร (จิต)
 ชัย คุณ ก็ พุด อไร ไม่ รั หรือก นำ ชง อ้อก ฌน อ้อ ฌน
 ชัย ฌมัน ได้ เออ จะ ขอ ค่อ ค่น ฌน ฌน ไป จะ ทำ

ไต้ตั้ง คอฎาพ่อค้า (นายร้อย) ก็ตอง ชี้ถ้างัน
 คุนหัน หน้อย อย่า อ้อย ด้ร้อย อด ็เอ็น เจ็อน เดยหน้า
 (จ็ด) บันชับันชดอง ด้ หน้อย เกอะ หน้า (นายร้อย)

เจ็ญ สี่จ่า อย่า คุ อยู่ให้ต่าง ๗ ๑๐ เจรจา (โด้ตบ้น
 คุ่ม ชัน ไป นายร้อยจวบ พอ จะ จวบ อิก ข้าง แกค่อน
 ก็ พอ ตาจุน กำแหง โผล่ มา)

อกโครง ๑ (จุน) หน้อย ๆ คุ เอชชี่ อดัน แดก
 กตาง วัน แดก ๆ มิ่ง ไม่มี อยาย ด้ล่าง (จับ อยาย
 กตัง ตก ท่าน ถีบส่ง กตัง ไป) จวบ กัน ได้จรรไร คน
 กตาง หน ทาง มัน เออ อย่าง อี่ ระย่ำ วน ส่ำเพ็ง
 ผิด สอง ครั้ง ไม่ พัง กุบงคับ กุต้อง ชับ ไป ให้พัน
 อีคน เก่ง หอบ หีบ บัดจุง ไถ้ ไป เกอะ เอง รูป
 เกรง ๆ ส่ามาน ร่าน ผู้ชาย ๗ ๔ คำ เจรจา

ดวง พระธาตุศักดิ์ ๑ (นายร้อย) ประทาน โทษ
 โปรด พัง ฆม มั่ง ก่อน (ปั้น ลงมา คำนับ) (ขุน)
 คมุก บอน ค่อม นิดัน ชัน ฉิบ หาย ชื้อ มั่น ยาว เตื่อย
 เจื่อย เมื่อย จะตาย ชยา กัด กัดตาย อด คนอง บ้าน
 ช้อง กู กลับ ไป หา พ่อ แก้ว แม่ แก้ว มั่ง ชัน ทตั้ง
 ดอย หน้า ช้า ไม่ ชู บอก โปติศิติต ตะวาง หนะคอย
 ดู ทำ ช่ม หมู คหมื่น ปั้น ชาม รัว (นายร้อย)
 แต่รับ ประทาน ไต่ ท้าว โปรด เกตุ กระทบ (ขุน)
 ชยา อด ตี ตี คารม ถ่ม ความ ชั่ว พวก เจ้า ชู เกยว
 หมานี่ ช้า กัดว เชิญ ได้ หัว ไป เทียว ปั้น ตาม คั้น
 เมรุ อี้ กัด ชับปรี ดีกะบาด อยู่ใน บ้าน ชักราน
 เห็น มั่น เค้น เชน เตะ ให้ พน บ้าน นี้ หนะ อีเวร

ไปเที่ยว ประเคน แก้ว คอบ ให้ รอบ เมือง ฯ ๘ คำ
 เจรจา (นาย ร้อย เข้า โรง)

อมเมียด ๑ (จืด) ไป ชี้ เป็น ไร อ้อ จืด ไม่ ไป
 เป็น ห่วง อไร ดั่ง หนึ่ง ถึง ยัง เชื้ออง (ดั่ง หนึ่ง ดื้อ กระจุก
 ให้) ได้ ท้าว คง ตี ใจ คอก ไม่ เคื่อง โย้ย ชี้
 ครว้น หน้า เหลือง คน เตื่อง ดื้อ (กะแทก ไป) (ชุน)
 เจ้า ชู้ ตู ชี้ ถึง ดั่ง กะเตอะ _ ไป ดิบ หะ หน้า อย่าง
 หงษ์ หลง กะดื้อ ดู เหมือน เคย เห็น หน้า มา หนะ ชื้อ
 อ้อ จืด ถื้อ ผัว ด้วย ว่า รวย ตี จวบ เวดามัน จะตา
 อยู่ กะผัว ถึง ไม่ กัด ฎ ได้ ยัง ใจ หี่ นี้ ตาย มี
 แม่ หวน กวน ตะชี (ดู กู้) ก็ รับ คดี ตัด ตาน
 อ่าง กง นี้ ฯ ๖ คำ

เอกบท ๑ (ดู กู้) ขอ กราบ ท้าว คุณ ดุจ

หาดาน มุ่ง รัก มีควรว จัก บิดงำ ช้อ คำ ชัน นาย
 บัว กับ หาดาน ไต้ รัก ไคว่ กั้น พอ เขารับ หนึ่ง สือ
 อีฉั้น คง หั้น มา กราบ เรียน ความ ตาม จริง ทุก ดั่ง
 เอง เกรง ก็ เกรง รัก ก็ รัก กั้น นั้ กหนา ส่ง สार
 หาดาน เจ้า ประคุณ กรุณา อย่า เคือง คุด คำ กราบ
 ตาเฮย ๗ ๔ คำ เจรจา

เอกบท ๑ (ถูกรู้) หาดาน แน่ใจ คุณลง ได้ เห็น รูป
 เขา คง ทุเลา คั้น โกรช ยก โทษ หาดาน เห็น แต่
 หน้า บรากลู ยศ ศฤงฆาร ขอ รับ ประทาน โทษ
 ลัก ครั้ง เหมือน หวังเฮย ๗ ๒ คำ เจรจา (ดูรูป)

ฝรั่ง ควง ตัด ๑ (ซุน) ตาย จริง แฮ่ หนอย แน่
 แม่ หาดาน โทษ มัน ตะ โทษ โต้ง ๆ ว่า โทง ฉกาจ

แหม่ หาง ขอด ยังไง คอด มา ด้มพาค์ อ้าย ชั่วชาติ
 รัก ยังไง ได้ ลง คอ ถ้า หาดาน เขย ฮับปรี คน นี้ กัด้า
 เจ้า มาหา เป็น ไร เป็น ไป เกอะ หนอ คี ให้ ชับ คบ
 ให้ บอบ คอบ ให้ พอ (เดิน มา) เอ้อ ฐี หวอด ตก
 บัว กถูก หมวก กู พับ ผ่า ชี ชู ด้จ้ด กัดริง แก (อ้าย
 ค่อม ออก) นั้น ไค แห ทำ ทำ เรื่อ ว่า อยู่ พอ เขย
 ขวัญ ละดี เหนอ เออ พอ ดู เหนอ หัว หู คี กะ คู้ กู ยี่ ตรง
 เอ้ (ค่อม แวะ ไป แวะ มา) ขอ รับ กระผม
 เกด้า กระผม กระผม เอง (ซุน) หน้อย เก่ง ๆ
 มิ่ง ก็ คัว พ่อ บัว ดี เเห (ค่อม) หามี ไค เกด้า กระผม
 (ซุน) ด้มคเน มิ่ง ไม่ ด้อง โยเย คอก อ้าย บัว (ค่อม)
 ไม่ ใช้ แ่น ขอ รับ ผม ผม นะ พอ (ซุน) อ้อ ๆ ๆ

ยายนี้ กตเวทิต์ หัว มั่น จึง ถ้อ คอ แดง แก้ออก หัว
 ยายชาติ หัว หัว ระบาย มา ทำ ความ ๗ ๑๐ เจริญ

(ขุน) หาย ๆ พ่อ บัว แน่ กู จะ บอก มิ่ง ให้
 พ่อ บัว กู อยู่ ไหน กำมือ นี้ แล้ว ว่า ชาว ฤๅ แดง เทียบ
 มิ่ง มิ่ง เขย ยาย กุ้ย ชี้ ถึง

(ต่อม) ฮ้าว ถ้า งั้น ก็ เขา นะ ชี้ ขอ รับ กะ
 ผม ขัด อะไร กัน ถ้า สุด แท้ แต่ ไต่ ท้าว จะ ไป รด
 เกิด ชี้

(ขุน) งั้น มิ่ง ก็ หัว ยาย เจ้า ชู้ กอ รือ กอ คิด หัว
 สำคัญ ที่ อ่อน หดง รัก นะ สิ เเห ?

(ต่อม) ขอ รับ กะ ผม ก็ ทำ ไหม ถึง จะ ไม่ คด ชั่ง
 ยัง งั้น หล่อน ออก จะ แร่ ไผ่ ตาม กะ ผม ดื้อ ๆ ๆ ๆ ไป
 เต็ม หัว แล้ว

(ขุน) ดี แร่ ตาม ให้ มิ่ง— เขอ เฮอะ คม

มิ่งให้หลุดไป
นะดีหนะ

ชายชื่อเหตีสืบยาตมูกใจ

(ต๋วน) รับพระร่ำอาทาน เหลือเกิน ไป น้กัละ
ขอรับกะผม

(ขุน) ถ้างั้น ได้โปรด เอะขอ พ่อ พ่อตั้งใจ
จะเอาอ่อนไปทำไมกัน?

(ต๋วน) พุกใช้ ๆ ๆ ๆ ได้ทั่วก็ถามได้
ก็ผู้หญิงกะผู้ชาย เขาตามไปทำไมกัน ละขอรับ
ได้ทั่วไม่เวทนาสัตว์ผู้ยาก มั่งเดยนี้ ถามที่ใคร
เขาไม่ถาม ก็ไปต่างคนต่างช่วยกัน ทั้งคู้
นะซี ขอรับกะผม

(ขุน) หนอย พุดจาสำคัญจริง น้ำเตียง
ที่มั่งคั่งถ่านวน ใ่ว่ทำวางทาง ตะตะบาราบ่าเรียน

ซ้ำของวิชาศึกษาคัมภีร์ สูง เทียวหนา ไม่หยอก ๆ
ได้โปรดเกิดพ่อ นักปราชญ์

(ต่อม) ผมทาสี่ไม่เป็นดอกชอรับ ใช้ปราช
ไม่เป็น

(ขุน) เกอะ ๆ เท่านั้นที่ ๆ ขอคุณถาม
อีกนิดเกอะ ว่ามิ่งคะคิดอ่านหาอะไรที่ไหนมา
เลี้ยงดูอ่อน กูดูหน้ามิ่งนะ ก็ได้แต่วิ่งราว
ฤาเที่ยวบิชา มาบ่อนเมี่ยงฤาอะไร นะแหละ

(ต่อม) อพิไร ได้ทำช่วงว่าเสียเหต้อเกิน ๆ ๆ ๆ
กราบเรียนตามจริง เกด้ากรรมนะ ได้คิด
สำเร็จเสียแล้ว จึงได้โหมโรงเข้า มาทาบตาม

(ขุน) คิดยังงัยกัน พ่อเหี้ย ?

(ต่อม) คิดตั้งหางชี้ ชอรับกะผม

(ขุน) หนอย ๆ ห้าง อไรกัน พ่อชา ?

(ต่อม) นั้นและขอรับ จะเรียกว่าห้าง ฤาโรง
ฤากระท่อม ฤาวิมาน ฤาท้อง พระโรง ก็ได้
ทั้งนั้น อย่าเรียกว่าปราสาทก็แล้วกัน ตั้งชาย
เข้าแกง นั้นและ ขอรับ ได้ทั่ว ก็ทราบ อยู่แล้ว
ผีมือ หัดอน ทำกับเข้า ของ กิน รัชมือ หยอกไป
หรือ หัดอน จะ ได้ หุง คัม เถดำกะเมณี ก็จะได้

(ขุน) กิน เท่านั้นเอง

(ต่อม) ไร่ได้ทั่ว ไม่แต่เท่านั้น ดอก
ขอรับ

(ขุน) นอนเข้า

(ต่อม) ขอรับ หีย อย่าพูดเลย

(ขุน) มิ่งไม่เคยนึกบ้าง เคยฤๅใจคอ มิ่ง
ว่ากูจะมีปากพูดอะไร มิ่งได้

(ต่อม) คิดซี้ คิดสิขอรับกะผม คิด
ด้วยกัน ทั้งกะผม ทั้งห่อ่น ได้ทำวคงให้ทาน มิ่ง
ไม่มากก็น้อย

(ขุน) หนอยรับไหว ดักเก็หนึ่ง กูก็ไม่
ปราดณาให้ อย่าเคยมิ่ง ถึงเงินของข้อศก
เอาเถอะ

(ต่อม) ได้ทำวดีขุดมเอาเสีย ไม่ได้แน่ ละ
ขอรับ บ้านเมืองมีชื่อมีแปนิ

(ขุน) ว่าไงหวะ ?

(ต่อม) ไซ้ที่ไหนได้ดำ ขอรับกะผม

เจ้าเซน ๑ (ซุน) ผู้หญิง สาวคราว คลั่ง
 หวัง เส้นหญ้า ใจ มันเขว มัน หลง เหมือน ทรง ผู้
 อ้ายจอมปลอม เช่น อ้ายต่อม ทิพวาริ ยัง แค่น มีใจ
 ส้มก็ ไปรักมัน กูดู ๆ อยาก จะ รู้ แต่ รศ ชาย
 ใจแสนง่าย ไม่รู้ คึก นึก มิ่ง ขวัญ จะ ตั้ง ดอน อ่อน
 โยน ตะโกน กัน อย่าง ไฉน นั้น หาดาน กู จะ รู้ ตัว ๆ
 ๔ คำ เจรจา

(กำลัง ตรง เสียง ใคร ตบ ประตู เรียก เฮอะ)

ตก ปตา ๑ (ซุน) อัจฉริย เว้ย เฮ้ย อัจฉริย นอกรัต
 นอก รอย แหก เหลือ มา ก็ คบ ย เทียว มุด หัว อยู่
 ไหน เหว้ย เฮ้ย อัจฉริย อยู่ใน ครว ถ้า อยู่ ไหน ไม่ กัด
 เตย โทษ โปย (จืด) ยัง เก็บ ของ ชุด มุน วุ่น จะ
 คาย ไม่ ใช้นารายณ์ แบ่ง ภาค ไม่ อยาก ดอก ใ้ย

(ซุน) เกียง ฆตต ๆ อี้ก อี้โอง โขมง โกรย เร็ว ๆ
 ้วยทำ ไถถก ใต้ เบ็ง (จืด) อย่า คู้คยิก ทำไม
 อิก ไม่ยัก ใต้ ใต้ ก็ ใต้ แล้ว จะ ใต้ อไร เหนิง ทำ
 ที่ สุด แล้ว จะ เบ็ด กระ เจ็ด กระ เจิง มัน ผิด เชน ใต้ เงา
 เชา นะซี (ซุน) อี้ สังกะ เตอะ ตู เอะ เจริง ของ มัน
 ซ้าย หนุ่ม หนั้น ทำ ไม หว่า เลือก มา นี้ พ่อ เจ้า ชู
 กตาง ถนน คน อับปรี ไม่ กตวั ตี้ กตวั ถอง ย่อง มา
 โย (หนุ่ม) ที่ นี้ ไซ้ ไซย ฎุม จะ พุดจา คง ตี้
 กว่า ไป ใน หอ พอ จะ ใต้ (ซุน เข้า เรือน) เหมาะ
 ฤ ยัง พ่อ ซา จะ ว่า ใจ มี ธุระ ะบั้ง อะไร ว่า ไป ซี้
 (หนุ่ม) ฌม จะ มา กราบ เท้า เต่า ให้ ทราบ โปรต
 ซ่า หยาบ คาย ตำน่า บัด ตี้ (ซุน) พอ ที่ พ่อ ก้อ

รื้อก็อติ กะตักดี ไม่ควรที่จะตั้งวิธิบาย ฯ

๑๒ คำ เจริญ

(หนุ่ม) นั้น ไต่ท้าว หมายถึง ถึงเรื่อง—

(ชุน) อุดามก กตาง วัน แดก ๆ ไม่รู้จัก
อับจัก ขาย จึง จก ศุก แก ที่ ข้า เห็น มา กะตักกะตา
แล้ว นั้น ตะ พ่อ ทราบแล้ว ทราบแล้ว

(หนุ่ม) นั้น เป็น แต่ ดีกว่า ถ้าคนอง ของ
หนุ่ม ๆ บำเหน็จ ให้ถูกใจ นิ่ง คน อาษา เท่านั้นเอง
ผม ใจ ใจว่า ไต่ท้าว ก็คง ไม่ถือโทษ รังเกียจ
ผม นึก ใน ข้อ นั้น มิใช่ผม เป็น ข้าง เจ้าสาว ฤฯ
ไต่ท้าว ไม่เคย เป็น หนุ่ม มาก่อน เมื่อไร

(ชุน) โห้ แน่ เทียว พ่อ ข้า จะ ไป รังเกียจ

วังกต ก็อ โทษ ไรจ โปยเอา ชุระ ประบั้ง อไร แต่
 ข้าไม่เคยชุกุตรี เช่น นั้น ถึง เป็นหนุ่ม เป็นแน่น ก็
 ไม่เคย บั้น ชุบ โหน ชุบ ยักยี้กัยัน ประชัน จังจกคักแก
 กำดั่งเที่ยง กำดั่งงาย อาย ผีต่าง เทวดา

(หนุ่ม) ผม ยอมรราบ ว่าผม ควร จะ มากรราบ
 ท้าว ไต้ ท้าว แต่ก่อน นี้ แล้ว แต่ หัดอ่อน ยัง ขอ ให้ผม
 บิด เป็น ความ ดับ อยู่ ผม ก็ จนวนใจ

(ชุน) ได้ โปรด เกิด พ่อชา ชุระ ประบั้ง
 อไร มากวน ข้า ด้วย เรื่อง โสम्म อไร ของ พ่อ
 กวน ข้า ทำไม

(หนุ่ม) ได้ ท้าว คง ทราบ ผ่า ท้าว แล้ว ว่า
 หัดอ่อน หลบ ไป เสีย จาก บ้าน นี้ แล้ว

(ชุน) โอ้อยู่จริง ละ ไป เสีย แล้ว จริง ๆ

นี่ เหนอ พนุ ทุกข์ พนุ รอน มิ โยมัน หอบ หีบหอบ
 บัด ชน หม้อ เจ้า หม้อ แกง ครก กะบาก ส้ากกะเบือ
 เพอ เรือ เพอ เจอ ไปไหน หวังมัน อีคน จันจาด บ้าน
 ใ้ พนุ บ้าน ข่า ข่า คาคว่า พ่อ นี้ เห็น จะ คิด มา
 เบ็น นาย หน้า อ่อนวอน ให้ ข่า เอากลับ มา เตยง อิก
 ณะกะมัง พ่อ ข่า ?

(หนุ่ม) ผม ทราบ แน่ เที้ยว ถึง ผม จะ ไม่
 บริปาก เดย ได้ ท้าว ก็ คง ต้อง รับ เอากลับ มา อิก อยู่
 เอง ๆ ผิด ชอบ อไร หด่อน ก็ คง ส้ารภาพ ขอ โทษ
 โรค โฝย ได้ ท้าว ก็ เหมือน บิดา มารดา จะ เสีย ได้
 ที่ ไหน

(ขุน) โอ้ ไม่ ต้อง สง ไล่ย เดย ถ้า มัน

รับผิดรับชอบขอโทษ ขอ โปย ดีกว่าข้าจะยก
 มัน โยน ให้พ่อเบต้า ๆ แล้วตั้งแต่หน้าคอยรับ
 ร้อน กระตัง เป็น พ่อพระ ของ พ่อท่านนี้ สันทุกตะ

(หนุ่ม) ผมหวังว่า ได้ทำ คง จะ กรุณา
 เช่น นั้น เหมือน กัน

(ชุน) เออ ๆ ๆ พุดจา กัน ให้มัน เข้า
 เรื่อง เข้าราว ดั้นมา คาระวะ อย่าง นี้แล้ว เป็นไรมี—
 คายเดี่ยว เกิด ถ้าข้า ไม่รัก พ่อ

(หนุ่ม) ผม ไป บอก หล่อน ได้ ดะดีหนะขอรับ
 ว่า ได้ทำว ไม่คัดค้าน ใน การ ที่ ผม ได้ ปรองคอง
 รัก ใคร่ กัน เอง (กราก จะ จับ มือ ตาชุน ถอยหนี)

ขอบ พระเดช พระคุณ

(ชุน) มันก็ไม่ใช้คน ชั่วช้าเข้ามา เป็น
แต่ทลิ่ง ๆ เขาเถอะ ข้าจะรับเลี้ยง ดูค่าว่าสั่ง
สอนต่อไป คังเดิม แต่ต้องเอาสัญญาจริง ๆ
หนะ อย่ามาวิทำทราจาร์ เช่นที่ แด้วช้าอีก

(หน่ม) เป็นความผิดครั้งแรก แดทั้งเป็น
ครั้งที่สุดใน โลกนี้ สุดของที่สุด มันมีฤาขอรับ

(ชุน) ใน โลกนี้ ฤา โลกไหน ข้าก็ไม่รู้ละ
แต่ข้ารู้ว่าสุด แด้วสุด อีกมันมี วันนี้ว่าสุด แด้วละ
แด้วก็เลี้ยงสุด อีก เชนี่ พ่อ ทำการ อยู่ที่ ไหนกัน

(หน่ม) เป็น ทหาร มก ขอรับ

(ชุน) ข้าเพราะยังนี้ซี คุพ่อถึง ถูก ซดา ณะข้า
นัก ไม่เข้ายุนิฟอมคิตสายงยคินิ พวกพ้อง ของ ข้า ก็
ถวน เป็น ทหาร ทั้งนั้น เชนต่าง ว่าข้ารับ นางคน นั้น

มาเลย ทั้ง ยอม ให้ พ่อ เขา มา สำนักนี้ อ่า ไครย
อยู่ ด้วย กัน ตาม ใจ แถ้ว ละ พ่อ จะ ส่นอง คุณ อไร
ซำมิ่ง ใหม่ ถ่า ?

(หนุ่ม) ผม คง จะ มีความ ยินดี มาก เทียว ที่
จะ ได้ มี โอกาส ส่นอง พระ คุณ อไร ได้ ทำ

(ซุน) ดี ละ เดียว นั้นะ มัน มี อ้าย ไคโครก
หน้า ตา หน้า คตั้น ได้ ทำ ทาง โกง มหา โกง ซัว ซัว
ล่า หัก อยู่ คน หนึ่ง มัน แอบ เวียน ๆ มา ที่ บ้าน
ซำนี้ และ ว่า งั้น เอะ เดียว เคื่อง มา ทำ ทำ เกะกะ
เกาะ เกาะ ทะ โดม เกียว พาด หาดาน ล่าว ของ ซำ
อยู่ เด่มอ ๆ ซำ แค่นัก

(หนุ่ม) อไร ถึง งั้น เทียว ฤ ๆ ขอรบ ? ผม
ยัง ไม่ เคย เข้า หู การ ซ้อ นี้ เลย

(ขุน) ข้าเองก็พันเดียวกัน นะซี จนกระทั่ง
วันนี้

(หน่อม) ขบขันๆๆๆ ปลาดมากอยู่ นั้นยัง
ใจหดอนถึงไม่ปริปากเอ๋ยเสียดายทีเดียว

(ขุน) มันไม่กล้า นะซี ที่ไหนมันจะเอา
เรื่องพันนี้ บอกกะพ่อได้เท่า พ่อชา

(หน่อม) บางทีก็จะไม่จริง (ฮึดฮัดน้อย
ใจ แค่น)

(ขุน) ขอให้รำมะนาไปมัน ให้บอบ
ด้วยไม่ท้าว จนกว่ามันจะย้มแบน เห็น
บ้านข้าเป็นวัดมกกระสัน เห็นพ่อเป็นเทวรูป
พระกาฬ เมื่อไหว้แล้วนั้นตะ ข้าถึงจะ—

(หนุ่ม) ยินยอมรับผมเป็นเขย เชื้อผมเถอะขอ
รับท่าน ผมมีแต่ยีนดี ส้มค้ จะขอตอบแทนไม่ว่า
หน้าไหน เป็นตายไม่คิดจะ ใครที่มัน มาบังอาจ
ดูหมิ่น ต่อคุณนาย หอน นะ

(ขุนส่งรูป) นี่แน่ นาย ช้ายมหาโกง นั้น หน้าตา
มันยังจี้ (ส่งรูปให้)

(หนุ่ม) ทำไมรับประทาน โทษผมเกิด
ขอรับ ผมจะไปเอาตัวช้ายนี้ มาให้ ให้ช้แก่
โทษขอขมาเสีย โดยดี เดียวนี้เอง (วิ่งผลุนไป)

มอญโยนตาบ ๑ (ขุน) เหนอ ๆ ๆ เท่า
นั้น มันก็ จะแล้ว ชาติช้ายแมงหาง ขอด ยอด เขย
ช้าย ดั้น หิ่ง เยื่อ เพื่อกุญ ตกุก ตกกาย ยิ่ง กว่ากะ
ต่าย หมายถึงมัน พุทธะรุน เราเก่ง เหลือ เหลือ

กตัญญูเขยข้านี้ คงโดนผีมือเค้ายนระกุน โจ
 พัดใจผู้ถูกเนเคชะบุญ ให้แม่คุณ หลานของลุง
 หายย่งที่ ข ๔ คำ เจรจา (สัจ อัจฉ วิ่งเทือก
 เทือก ทากเข้ามา)

(จิด) ได้โปรดเกิดเจ้าคำ เจ้าประคุณ
 อิดนจะ ไปยังใจ ได้ดำ ก็ได้ท้าวเขา พ่อหนุ่มของ
 อิดน ไปไว้เสียแล้วนิ เจ้าจะ

(ขุน) อีบัว กาม พ่อหนุ่ม พ่อหนุ่ม อับปร
 ลี้ กะบาน อไร ของ มิ่ง ที่ไหน หวะ กูจะได้เอาของ
 มิ่ง มาไว้ ?

(จิด) เจ้าคำ ได้ท้าวเขาไว้ ได้โปรด
 เกิดเจ้าประคุณ คงอยู่ในเบ้าช่อง ได้ท้าวฤา
 แหะ พ่อเจ้าประคุณ ได้โปรดเกิด

(ขุน) พุทฺธาติไร ของ มิ่ง นีหว่า อี้จิด อี้นึ
 มัน คัดัง ผู้ชายไป เดี้ย แถ้ว ตอก กระทบง นี้ หือ กู ไม่ ไซ้
 พระ หลว ไชย เถย นีหว่า จะ ได้ เอา พ่อ หนุ่ม แน่น แถ่น
 ส่วย ของ มิ่ง มา ยัด ไว้ ใน ระเบ้า เหมือน มิ่ง หา ได้ ไม่
 ไซ้ กู แน่ ตะ แต่ มัน มา นึ ฟัง ไป หยก ๆ เดี้ย นี้ เอง
 นะ แถตะ อี้จิด เอ้ย ประเดี้ยว ก็ กัด บั มา มัน
 กำดัง จะ ไป เขียน ฉด ของ ครู อ้าย เจ้า ชู้ หน้า ช่น ตัน
 ที่ เจ้อ มาก กอน ๆ คุณ นาย ของ มิ่ง ยู่ นะ เป็น ไไร

(จิด) พ่อ ต่อม ทิ พระ วารี ศรี นิตัน ชัน หิริญ พรรณ
 ของ อีนัน นะ ฤา เจ้า ชะ ? โอ้ย คุณ พระ คุณ เจ้า
 ส่วย ตูก ด้วย เกิด พ่อ แม่ เจ้า ประคุณ ! คง เกิด
 บ้อม กัน ไหญ่ ถึง ซ่า พัน กัน ตาย แน่ ตะ ถ้างัน

(วิ่ง ผลุนไป) โดนยายแม่ครูที่พาแม่หวน มา
ถ่มลง ก็โคตข้ามเลยไป)

(ครู) ฮุย ฮุย ฮุย ฮุย ฮุย ๆ ๆ ! นี่มัน
คอน พี่ฉัน อไร ก็นัยงั้ง นาดี้ เวีรูก แต่ฉันจะ
แอบไป โดยสักคำก็ไม่มี (แม่หวน ประคอง
เข้ามา นั่งเก้าอี้) ฮุย ฮุย ฮุย นี่ชี้เป็นบ้า
เหมือน โอด มาสเตอร์อีก ๆ ไร ไอ้วิชคุโน ผิด
จรรยาวัตร สมบัติผู้ดีนัก เอามาจาก หลักสุคร ไหน
กัน นะ ใคร มาเด็กเข่อ ถก ให้ นะ ไอ้คัม เขี้ย
ตี้ ๆ ก็ มาทำ ปาณาติบาป โดน เขา ถ่มเฉย ๆ
ยิวคัม มาต้อง เขี้ยแม่หนูหวน คานี้ ไสว ลูกเขี้ย เหวด
เอก ชะ เณร ชี้ ขุน กำแหง นี่ ท่าน ขุน คัจจ อไรฉัน
มา ถึง ได้ มาทำ แก่แม่หวน ไม่เคย หลาน สาว คน ดี ๆ

ถึง เช่นนี้ ข้าท่านขุน ถึงแก่ได้ตะเปิดหนีเปิด
ไป โรงสอน

ฝรั่งตัวคัต ๑ (ขุน) ฉันได้แม่หนูนะ ฤ
หยา (ครู) จำท่านได้ อ้ายโมโหภูเขาไฟนี่บัดนี้
ไต่ถึง ลอน วอนง้อ ขอเสียที ก็ถือดีท่าน ไม่มี
ที่จะฟัง จนแม่นี้สัดวิต ฮาตหวาดผวา ถึงไม่
กล้าดำระภาพ ฤทธิ หยาบ คดั่ง เดียวนี้ เกิดเฟ็ดดี
ซู้ซู้ซู้ เป็นที่หวัง ยังขึ้น ขึ้น หัวใจ (ขุน)
ตายจริง ขึ้น ขึ้นใจ นะไม่ว่า ดูหน้าตามันเกิดแน
แม่ครูใหญ่ น่าเหียน ราก กาก ปถรรพ์ บ้าจรรไร
มัน สัมกันฉันก็ไม่ว่าไรเลย (ครูรับรูปมของ
แวนดูหน้าเมื่อย ๆ ถอนใจแต่ ๆ ทางโน้น
ทางนี้ ต่าง สดุ้ง ด้วยเสียงเหะเหะ เจ้าหนุ่ม ดู

อ้าย ค่อม อัจฉริยะ ข้าง หนึ่ง ตั้ง ตั้ง มา ก็ ผวา
ตามกัน) ๗ ๖ คำ เสร็จ

(หนุ่ม) ท่าน ขอรับ เฮ้ย อ้าย ค่อม จริง ๆ
หวา หา มิ่ง ถ้ำ หาดู ชายไทย กราก เข้า มา
รบ กวน แม่

(จิต) หวน พุทไซ่ พุทไซ่ คุณ เป็น ตัว พ่อ
ค่อม ของ อีฉฉิ่ง แม่ ตะถา เจ้า ประคุน (ร้อง ให้
พดาง มือ ก็ ร้อง นุด ชู) พุดไซ่ ค่อม เรียน ท่าน ชี้
นี่ เลี้ย ทำไม ถ่า บอก ท่าน ตาม จริง ชี้ ว่า ไม่
จริง ไม่ใช่ กระผม ตอก ขอรับ กระผม คุณ เอง ต่าง
หา ถ่า ขอรับ กระผม รัก ใคร คิด พัน กัน กระคุณ หวน นะ

(ค่อม) ขอ ให้ คู่ ดัก หน้อย เถอะ พ่อ แม่
เจ้า ประคุณ โสย ผม อยู่ ดี ๆ ผม ไม่มี ผิด มี ร้าย

อไร เคย ตัก นิด ก็ พา กัน มา ได้ ถ้อย ร้อย ความ
 ช่ม เหนง ผม เขา ผม เขา ใคร อยาก จะ ทำ ได้ ก็ ทำ
 เขา ทำ เขา รว กะ เข้า เมือง บ้า เมือง บ้า เรา
 ตี ๆ นะ และ เขา เขายัง ใจ ก็ เขา ดี หวา โห้ เหย
 คา ชุน กำ แหนง หัว โหม่ง นั้น ก็ ช่ม ชิน จะ ให้ ช้าย
 ค่อม ชื้อ บัว ให้ ได้ แล้วยัง คุณ ร้อย โท ตัว ตี นี้ ก็
 เขา อิก เขา อิก จะ เขา ไม่ ท้าว มา รำ ม่า นา ไป
 ช้าย ค่อม คานี้ ยัง แม่ จิต ของ ค่อม อิก นุด ทบ
 แชน จะ ฉีก ทำ ไม กัน ก็ ไม่ รู้ นี้ ประเดี้ยว อี ยาย คร
 คัก กะ แคน คำ เข่า โน่น จะ มา พอด แผล อิก ทะ ตาย
 โหง ค่อม ตาย ตาย โหง กัน วัน นี้ เอง

(ชุน) ข้า เห็น ละ ว่า เรื่อง รว หัว นอน ปลาย คั้น
 มัน อย่าง ไว กัน การ ยุ่ง เหยิง เหล่า นี้ มัน ออก

จากข้อ โฉมเศตาของ ชื่อนางสาว ๆ เท่านั้นเอง
 ข้าขอต่างมือข้า ไม่ขอเกี่ยวของ พ้องพาดอะไรด้วย
 อีกได้ละ ปล่อยให้ตามฤทธิ์ตามเดชของแม่
 อิดถัดตั้งเค็ด กัวแย้ว ๆ ๆ แม่เฮี้ยฮ้ายพ่อบัว
 (กะต่อม) เอาข้าไปตัดหัวเสียเถิด ถ้าข้ารู้
 ว่าเจ้ามีชื่ออย่างอื่นอีกละก็ พับฟ้าเออะฮี้
 มึงรักเขาเขารักมึง มึงก็เอาเขาไปก็แล้วกันนี้ หว่า

(ต่อม) โอ้ย ดูเถิดเฮ้า นี้จะมีใครคนไหน
 บอกข้าว่าเจ้าโตมิ่งใหม่ ว่าข้าว่าเจ้าอะไร
 ไรแน่ ?

(ครู) มันคงต้อง มีข้าทิ้ง รอง ถ้าเฮ้า มีสัณเฑอ
 สัณเฑอ ดึงกัน บางอย่าง เป็นแน่แล้ว ไอ้ทิงก็
 ถ้าคอนไซเดอ ทางโดยเกอดพอยน์ ไอ้ตวรกสงเคราะห์

(ต่อม) ก็คุณว้อย โท บัว อโภยสระเพลิงต่าง
หากนิหะ ที่รักใคร่กันอยู่กับ คุณนายหวนนะ

(ขุน) อโภยสระเพลิง ข้านักดูๆ เหมือน
ข้ารู้จักหน้าเขาอยู่นิหะ ถูกตามิ่ง ที่เป็นพระยา
อโภยสระเพลิง ไม่ใช่ฤพ้อ พ้อนะ ?

(หนุ่ม) นั่นแหละขอรับ

(ขุน) ถ้างั้นทำไมนะ ผุย คน อัครอิโรมิรัฐ
ทำไมเจ้าถึงไม่บอกเด่าแก้ตียบยงัน กะข้าเสียแต่
ก่อน— แม่หนูหวนเฮ้ย ดุง ขออำนาจพร แก่แม่
หนู ถ้าเขาเหมือน พ่อของเขาแล้ว ก็ทหารเอก
ของ พระ อวดคาด เทยว พ่อ หาดาน เขย ของ ข้าคนน
นะ (กะต่อม) เขอกก็เจ้าตะ ว่า ใงกัน คานี้—

(จืด) แต่ ง่า ได้โปรดเถอะเจ้าค่า เจ้า

ระคุณ อิดนั เอง ต่าง หาก ตะเจ้าชะ ที่รัก กั้นกะ
พ่อ ต่อม ทิพวารี ศรี นิตินัน หิริญ พรพรรณ กิ่ง แก่น
จันทนา รัตน์ ของ อิดนั นี้

(ขุน) ถ้า ยั้งนี้ ยัง ใจถึง กลับออกซ้ำได้ละ ว่า—

(จืด) คน โน้น ได้ ไปรดเถิดเจ้าค่า โสย
คุณ พระคุณ เจ้าช่วย ถูกด้วยเถิดเจ้า ประคุณ การ ชูง
เหยียงทั้ง ปวง เหล่านี้ สาเหตุมัน ถ้วนแต่ เกิด จาก อ้าย
เรื่อง นุงตุง ชุดมุต ชุดเก จน หัว บั้น ขวัญ เวียน ไป
ด้วย กั้น หมด เพราะ ฤทธิ อ้าย ปนตะวันออก ปนตะเก
ปวน กั้น อยู่ ได้ หมอนหนุนหัวของอิดนันั้นเอง นิดหนึ่ง
เท่านั้น และ แม่ ยังใจพ่อแม่เฮย ผลมัน พาให้เกิดใหญ่
เกิด โต ไป ได้ เพียง นี้ จน กระทั่ง ชีวิต จะ ออก จาก ร้าง

(ขุน) ปน ตะวัน ปน ตะเก ยัง ใจ กั้น หวะ ?

(จืด) ยัง ใจ เสีย อีก ตะเจ้าชะ พ่อ หนุ่ม ของ

อีนี่ กะพ่อหนุ่ม ของคุณ นาย หวน หนะซี เข้าไป
นอน แบนตาปนดะว่น ปนดะเก ปนกัน อยู่ได้หมอน
หนุนหัวของอีนี่ ๆ อี้ม มาส่ง ไต้วัดติดตัว ไปเจ้าคะ

(ซุน) ไค อี้ม ไค เมื่อไหร่กัน ?

(เจ็ด) อีนี่เจ้าคะ อี้ม รูป พ่อต่อม ของ อีนี่ หนะซี
มาให้ ไต้วัด ที่สวน หลังบ้าน นึกว่ารูปคุณร้อยโทบัว

(ซุน) ฮู้ฮุย งั้น ตอกฤๆ ? ฮู้บ๊ะ ! (หัว
ร้อปลาดใจกันหมด)

(ครู) เรื่องยุ่ง ต่วนพ้งรุ้ เร็วเตา
จับ โน่น ชนนี้เอา แต่ได้
คราถูก ก็ทำเนา คราผิด เกอะพ่อ
ต่วน เชื้อ ไม่ต่วนไซ่ ล้อบฉนี้ มีเสี้ย หนะเฮอ

ศุภมัตต

เกษตรสภาแม่เหล็ก
๒๐ พ.ย. ๒๕๒๑